

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij e-mail van 8 maart 2018 door mevrouw A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen de heer drs. B, hierna te noemen verweerder, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in het NIP-register psycholoog NIP, in deze procedure bijgestaan door mevrouw mr. F. van Woerden-Poppe, werkzaam bij de VvAA.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift d.d. 8 maart 2018;
- het verweerschrift d.d. 16 april 2018.

De behandeling van de klacht heeft buiten aanwezigheid van partijen plaatsgevonden ter zitting van het College van 27 juni 2018.

II De feiten

Op grond van de stukken kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klaagster is gescheiden. Samen met haar ex-echtgenoot, de heer C, hierna te noemen vader, heeft zij drie kinderen.

De kinderen waren ten tijde van de gebeurtenissen waarop de klacht betrekking heeft alle drie minderjarig.

II 2. Verweerder heeft sinds 2016 in het kader van een coaching-traject gesprekken gevoerd met vader.

II 3. Eind 2016 heeft verweerder de kinderen, die destijds 15, 12 en 10 jaar oud waren, tezamen met vader in zijn praktijk ontvangen, en hen een aantal vragen gesteld over de situatie die sinds de echtscheiding van klaagster en vader was ontstaan.

II 4. Een aantal weken later is er een e-mailwisseling geweest tussen klaagster en verweerder, waarna een gesprek tussen hen beiden heeft plaatsgevonden op 13 februari 2017.

III Het standpunt van klaagster en de klacht

De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerder in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

Klaagster verwijt verweerder dat hij zonder haar te informeren en zonder haar toestemming een gesprek met de kinderen heeft gevoerd. Volgens klaagster heeft zij via haar jongste dochter, toen 10 jaar oud, van het gesprek vernomen.

Klaagster stelt dat het gesprek dat zij met verweerder heeft gehad heel onprettig is verlopen.

IV Het standpunt van verweerder

Verweerder heeft, zakelijk weergegeven, als volgt op de klacht gereageerd.

IV 1. Volgens verweerder keerde in de gesprekken die hij met vader had over werk en wonen, regelmatig de situatie met klaagster en de positie van hun kinderen terug als onderwerp van gesprek. Omdat verweerder zich zorgen maakte over de kinderen, heeft hij naar zijn zeggen vader voorgesteld om hen een keer uit te nodigen om hen de gelegenheid te bieden zich uit te spreken over de situatie die sinds de scheiding was ontstaan.

Het doel van een dergelijk gesprek was om te verkennen hoe het met de kinderen was gesteld en om als de situatie daartoe aanleiding zou geven, een gericht verwijzingsadvies aan beide ouders te kunnen geven, aldus verweerder.

IV 2. Volgens verweerder heeft hij het gesprek met de kinderen na een half uur beëindigd, omdat loyaliteitsproblemen van de kinderen zichtbaar werden.

IV 3. Toen klaagster via de e-mail contact met hem zocht heeft verweerder haar naar zijn zeggen uitgenodigd voor een gesprek. Verweerder stelt dat hij in dat - uitgebreide - gesprek op 13 februari 2017 aan klaagster heeft uitgelegd waarom hij de kinderen had uitgenodigd, en dat hij haar zijn excuses heeft aangeboden omdat hij haar niet had geïnformeerd en om toestemming had gevraagd. Verweerder zegt de indruk te hebben gehad dat het gesprek goed was verlopen. Hij stelt daarna niets meer van klaagster vernomen te hebben, totdat hij na 8 maart 2018 werd geïnformeerd over de onderhavige klacht.

Verweerder zegt het te betreuren dat klaagster het gesprek op 13 februari 2017 als onprettig heeft ervaren.

IV 4. Verweerder erkent dat hij klaagster om toestemming had moeten vragen voordat hij de kinderen zou zien. Naar zijn zeggen heeft hij op dat moment niet voldoende stilgestaan bij het toestemmingsvereiste, omdat hij in de rol van coach optrad en niet als psycholoog.

Verweerder benadrukt dat hij nooit de intentie heeft gehad om de kinderen zelf in behandeling te nemen, maar dat hij hen heeft uitgenodigd vanuit zijn bezorgdheid en om vader nadien een goed advies te kunnen geven voor een eventuele verwijzing.

V De overwegingen van het College

Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

V 1. De hoofdregel is dat beide ouders na een echtscheiding worden belast met het ouderlijk gezag over hun minderjarige kinderen. Bij gebrek aan andere informatie hieromtrent gaat het College ervanuit dat ook in dit geval het ouderlijk gezag bij beide ouders berust.

V 2. Verweerder heeft in zijn verweer gesteld dat hij de kinderen voor een gesprek in zijn praktijk heeft uitgenodigd omdat hij hen de gelegenheid wilde bieden om zich uit te spreken over de situatie die sinds de scheiding was ontstaan. Het doel van een dergelijk gesprek was blijkens verweerders uitleg in zijn verweerschrift om te verkennen hoe het met de kinderen was gesteld en om als de situatie daartoe aanleiding zou geven, een gericht verwijzingsadvies aan beide ouders te kunnen geven.

V 3. Volgens artikel 1.1 van de Beroepscode 2015 houdt beroepsmatig handelen in: *“Alle handelingen die de psycholoog verricht wanneer hij optreedt in de hoedanigheid of functie van psycholoog of gebruik maakt van de aanduiding psycholoog; hieronder valt de professionele relatie, het optreden als wetenschappelijk onderzoeker, docent, supervisor, in de media, et cetera.”* Naar het oordeel van het College moet het gesprek dat verweerder had met vader en de kinderen als beroepsmatig handelen in de zin van de Beroepscode worden aangemerkt. Verweerder heeft immers zijn expertise als psycholoog ingezet om het doel van het gesprek te kunnen verwezenlijken. Dat verweerder ten opzichte van vader als coach optrad doet daaraan niet af.

V 4. In dit geval is sprake van beroepsmatig handelen met betrekking tot minderjarige kinderen van wie de ouders gescheiden zijn en die beiden het ouderlijk gezag hebben.

Artikel 7 van de Beroepscode 2015 bepaalt dat als de cliënt minderjarig is en de leeftijd van 12 jaar nog niet heeft bereikt, de in de Beroepscode aan hem toegekende rechten worden uitgeoefend door zijn wettelijk vertegenwoordiger(s).

Dat houdt in dat de wettelijke vertegenwoordiger(s) toestemming moeten geven voor het aangaan van een professionele relatie met de kinderen en dat zij, alvorens zij die toestemming geven, moeten worden geïnformeerd over de professionele relatie en alles wat daarmee samenhangt.

Heeft de cliënt de leeftijd van 12 jaar maar nog niet die van 16 jaar bereikt, dan komt krachtens artikel 7 de psycholoog de uit de beroepscode voortvloeiende verplichtingen na jegens de cliënt, alsmede jegens diens wettelijk vertegenwoordigers. Nu de kinderen respectievelijk 15, 12 en 10 jaar oud waren had verweerder met betrekking tot alle kinderen (mede) aan moeder toestemming moeten vragen voor het aangaan van het gesprek.

V 5. Dit beginsel kent slechts één uitzondering, namelijk indien zich een situatie voordoet waarin de psycholoog gegronde redenen heeft om aan te nemen dat de belangen van de cliënt ernstig zouden worden geschaad door de betrokkenheid van de wettelijk vertegenwoordiger(s) bij de professionele relatie. Door verweerder is niet gesteld, en ook overigens is niet gebleken dat deze situatie zich hier voordoet. Verweerder heeft erkend dat hij klaagster om toestemming had moeten vragen voordat hij het gesprek met de kinderen aanging.

V 6. Het College komt tot de conclusie dat verweerder heeft gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 7 van de Beroepscode 2015, zodat de klacht gegrond is.

V 7. In haar klaagschrift merkt klaagster op dat het gesprek tussen haar en verweerder, dat blijkens het verweerschrift op 13 februari 2017 heeft plaatsgevonden, onprettig is verlopen. Het is niet duidelijk of klaagster heeft bedoeld dit als onderdeel van de klacht in te brengen. Wat daarvan zij, nu verweerder een volstrekt andere lezing met betrekking tot dit gesprek heeft gegeven, kan niet worden vastgesteld dat verweerder zich ter zake van het gesprek aan tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen heeft schuldig gemaakt. Het College laat dit punt verder buiten beschouwing.

Het College komt tot de slotsom dat de klacht voor het overige gegrond is. Gelet op verweerders erkenning van de onjuistheid van zijn handelwijze, kan worden volstaan met het opleggen van de maatregel van waarschuwing.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht gegrond als voormeld;
- waarschuwt verweerder.

Aldus gewezen op **27 juni 2018**

door:

mr. J.P. Fokker, voorzitter, mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris, drs. I.A.M. Boonekamp, prof. dr. P.T. Cohen-Kettenis, dr. H.F.A. Diesfeldt, leden

en ondertekend door de voorzitter,

J.P. Fokker